

Crucea Domnului Isus

Puterea întunericii și harul și dragostea lui Dumnezeu

James Boyd

© SoundWords, Online începând de la: 06.04.2019, Actualizat: 06.04.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Galateni 6.14

Galateni 6.14: Departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.

Introducere

Cineva a spus odată: „Nu există nimic care s-ar putea compara cu crucea.” Ea este și va rămâne pentru totdeauna în toată măreția ei în centru cercului veșniciei; minunea pentru fiecare creatură inteligentă și monument pe care sunt gravate de neșters atât răul și ura ființei decăzute, cât și bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. Din umbrele nesfârșite ale trecutului ea se conturează în toată sfințenia și fapta ordinară a ei, cu adevăr și trădare, cu soare și umbre, credincioșie și falsitate, dreptate și păcat, judecată și îndurare, compasiune și cruzime, dragoste și ură. Prin lumina ei se revelează inima cerului și sunt date pe față adâncimile cele mai adânci ale abisului răului. Binecuvântarea și blestemul își înalță împreună glasul.

Aici fierbe cu miros urât, de culoare negru închis, marea vinei omenești, și acolo oceanul curat al harului dumnezeiesc înghite totul cu talazurile lui înspumegate. Nimic din trecut nu se poate compara cu locul acesta și nimic din viitor nu va păși în concurență cu el.

Acolo se arată păcatul cel mai mare, pe care creatura l-a făcut vreodată, și acolo se găsește desfășurarea cea mai puternică a îndurării fără sfârșit din partea lui Dumnezeu, care a ieșit vreodată la lumină. Ea este locul unde omul a fost pus la probă în toate sursele existenței lui morale, și acolo este locul unde sentimentele lui Dumnezeu au fost cercetate până în adâncimea lor. Ea este locul unde creatura vrăjmașă, decăzută și-a ridicat mâna ei lipsită de respect și cu intenții de moarte a lovit pe Creatorul ei, și ea este locul unde a fost dat răspunsul Creatorului în dragostea Lui nespus de mare și nesfârșită. Ea este o mărturie despre răutatea pe care omul o dă cum nu poate mai mult s-o dea, și este o dovadă de har, pe care Dumnezeu Însuși niciodată nu ar mai putea-o repeta. Plinătatea de mânie, blestem, judecată și suferință, care înconjoară Golgota nu poate fi înțeleasă de pe domeniile celor pierduți; și cerul însuși nu va fi suficient de mare să transcrie dragostea, harul și îndurarea care au fost exprimate acolo.

Întrebarea referitoare la bine și rău a fost tratată toată acolo, a fost ștearsă și rezolvată pentru totdeauna. Acolo erau adunate toate forțele binelui și răului. Acolo s-a ridicat păcatul cu toată puterea lui împotriva lui Dumnezeu, și acolo Dumnezeu a intrat la judecată împotriva păcatului. Niciodată înainte creatura rebelă nu a cutezat așa de mult. Niciodată înainte păcatul nu s-a comportat așa în universul lui Dumnezeu. Sosise ocazia lui: Fiul lui Dumnezeu era în mâinile păcătoșilor. Iadul întreg era în mișcare. Sosise momentul potrivit să se arunce hățurile cerului. Furia națiunilor, complotul iudeilor, răutatea lumii, toate erau îndreptate împotriva lui Hristos. Ei nu voiau ca Omul acesta să domnească peste ei. Puterile infernului s-au adunat. Căpeteniile și autoritățile și-au adunat oștirea pentru bătălia decisivă. Infernul a trimis ultimii lui războinici, și întreg frontul unit al răutății s-a pregătit pentru această bătălie foarte temerară, la care nu trebuia să fie acordată și nici primită vreo cruțare și prin care trebuia să se decidă definitiv biruința pentru Dumnezeu sau pentru rău.

Ceasul omului

Isus vorbește despre el ca „ceas” al *omului* (Luca 22.53). Începând de la căderea în păcat și până în ceasul acesta omul a fost ținut în șah prin mâna prevăzătoare a lui Dumnezeu. El a fost reținut până acum din îndurare, să nu împlinească toate gândurile inimii lui. El a stricat pământul, l-a umplut cu violență, a vărsat sânge nevinovat, a încălcat legea, s-a închinat demonilor, au bătut pe slujitorii lui Dumnezeu și au urât pe Hristos, care a venit în lume în har și dragoste. Însă vrăjmășia lui a fost sub controlul lui Dumnezeu, și el a fost împiedicat să facă tot ce simțea el că poate face. Mânat de ura neîntemeiată a inimii lui împietrite și păcătoasă deseori a fost gata să omoare cu pietre pe Isus, însă oarecum el s-a simțit incapabil să împlinească intențiile lui ucigașe. Însă acum sosise „ceasul” lui, bariera pusă înaintea mâinii lui a fost ridicată; porțile, prin care trebuia să se reverse natura lui rea, au fost dărâmate, căpăstrul și hățurile, care într-o oarecare măsură au ținut în șah acțiunile lui lipsite de respect, au fost aruncate. Pentru prima dată în istoria lui începând de la căderea în păcat a simțit ce este libertatea, în măsura în care libertatea este dependentă de intervenția lui Dumnezeu. El este liber și dezlegat de controlul divin, și universul privește cum el se folosește acum de libertatea lui. Vai, sărmanul om! Libertatea lui este ruina lui; cum ar putea fi altfel? Ca și turma de porci a gadarenilor se prăbușește în prăpastie, fără minte, aleargă tot mai repede în pierzare. Era aceeași putere care i-a trimis pe amândoi spre nimicire.

Ceea ce caracteriza „ceasul omului” era „puterea întunericului”. El trebuia ori să fie păzit prin puterea lui Dumnezeu, ori să fie mânat prin diavolul în pierzare. La ce i-a folosit libertatea lui? În libertatea lui era unealta diavolului. Mândru, ambițios, rebel și fără nici o încredere în Acela care a trimis pe singurul Lui Fiu, a vrut să poarte el însuși de grijă pentru fericirea lui. Că Dumnezeu voia să îngrijească de el, aceasta nu i-a plăcut. El voia să meargă pe drumul propriu și să poarte grijă de sine însuși. Îngrozitoare lipsă de judecată! Într-un anumit sens era adevărat că el niciodată înainte nu a fost așa de liber, însă în alt sens era la fel de adevărat, că el niciodată nu a fost un așa sclav ca acum. Libertatea lui l-a aruncat total în mâinile lui satan.

Răutatea iudeilor a uimit pe deținătorul puterii păgân, și șovăirea și lașitatea lui Pilat a uimit lumea. La trădător se vede lipsa de credincioșie a inimii omenești într-un mod așa de îngrozitor, că însuși respectul de sine natural detestă fapta, și fapta era așa de vrednică de disprețuit chiar și de omul care a făcut-o, căci, după ce el a făcut această faptă, existența lui însuși i-a devenit insuportabilă și în desperare iese și se spânzură.

Înainte să înceapă ceasul omului, felinarele, făcliile și armele purtate de oamenii puternici și hotărâți erau pentru Petru nu mai mult decât un lemn putred. Dar când a venit efectiv ceasul, întrebarea nevinovată a unei slujnice de la palatul marelui preot l-a umplut cu groază de nedescris, cu toate că era o întrebare care l-ar fi putut pune într-o legătură corectă cu Isus. Și acest fiu al lui Iona, care în rest era așa de curajos și care iubea cu adevărat pe Domnul lui, a tăgăduit că l-a cunoscut vreodată, și aceasta chiar cu jurământ și blestem. Ceilalți ucenici, care pe Muntele Măslinilor erau la fel de laudăroși, acum nici măcar nu sunt de văzut. Ucenicul, pe care Isus îl iubea, este alături de Stăpânul lui la audiere, dar el este acolo sub protecția marelui preot (Ioan 18.15). Era *ceasul omului și puterea întunericului* și niciunul nu putea sta în afara puterii lui Dumnezeu. Ce ceas era acesta!

Acolo erau prezenți tot felul de oameni, și toți și-au pierdut mintea în vrăjmășia lor față de Acela care suferea așa de smerit. Vedem cum Pilat L-a hotărât să ia asupra Sa ocară biciuirii, cu toate că Pilat a trebuit să mărturisească, că el n-a găsit nici o vină la El. Irod și soldații lui L-au batjocorit, L-au încununat cu o cunună de spini, în chip batjocoritor și-au plecat genunchii înaintea Lui. Preoții, a căror misiune era de fapt să apere pe Cel acuzat, L-au condamnat și L-au acuzat. Legea, pe care El a onorat-o și a împlinit-o, a fost folosită împotriva Lui cu scopul să-L nimicească. Un tâlhar este preferat în locul Aceluia care cu bunătate îmbeșugată a copleșit poporul cu binefaceri, și un ucigaș este mai bine preferat decât Prințul vieții. Pentru pâinea, cu care El i-a hrănit, ei Îi plătesc cu lovituri. Pentru vindecarea bolnavilor lor ei Îl răsplătesc cu o moarte chinuitoare pe cruce; pentru cuvintele de har, care au ieșit de pe buzele Lui, ei au îngrămădit anatema pe capul Lui încununat cu spini. Ce sunt toate acestea? Niciunul din ei nu ar fi putut da un răspuns înțelept la această întrebare. În ceasul acesta palatul marelui preot era cu adevărat un infern, căci aici s-a adunat conciliul demonilor.

Omul a fost controlat de o putere, de care el nu știa nimic. El a alungat înapoia lui pe Dumnezeu, care până aici l-a reținut pentru binele lui, însă acum el este sub controlul aceluia care îl mână la pierzare cu capul în jos, însă pe un drum pe care, cu toate acestea, el merge cu plăcere. Chinuit de temerile lui, ars de poftele lui, orbit prin ura lui, dus în rătăcire prin mândria lui, cu conștiința împietrită prin relația strânsă cu păcatul, lipsit de milă în acțiunile lui față de tot ce este dumnezeiesc și cu privire la toate patimile și plăcerile lui decăzute, neplăcute și stricate, prelucrat și biciuit prin influențele iadului – nimic nu-l va satisface decât numai înjosirea, suferința îngrozitoare și moartea Aceluia care mergea din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei biruiți de diavolul. Era realmente ceasul omului, și era un ceas de răutate nestingherită.

Puterea întunericului

Lumea spirituală vine la lumină în lumea materială. Nu auzim nici o trompetă, sunată de căpetenia întunericului, nici un foc de artilerie nu trezește ecoul în Sion, nici un tunet al carelor de război conduse de demoni nu zguduie cerul în miezul nopții; nici un tropot de soldați mășăluind ai trupelor înarmate nu vujește în urechi: și cu toate acestea nu a fost nici un moment începând de la crearea lumii, în care puterile spirituale să fie așa de preocupate. Abisul răului și-a revărsat miriadele lui, pe Golgota mișunau puteri nenumărate de multe; însă nu s-a mai făcut gălăgie, așa ca planetele pe orbita lor în jurul centrului lor de foc. Vuietul tunetului lor, dacă este totuși auzit, este audibil în acuzațiile false și neîntemeiate, pe care le aduc conducătorii lui Israel, și în strigătul celor neștiutori și al mulțimii adunăturii brutale, care înconjoară palatul marelui preot și strigă: „Ia-L pe Acesta! Ia-L pe Acesta! Răstignește-L! Răstignește-L!”, și în glumele lor obscene și în comportarea grosolană, pe când Îl duceau la locul de execuție.

S-a spus, că *iadul ar fi răs*, însă aceasta nu este corect. În evaluarea făcută de puterile răului era fără îndoială un triumf să orbească pe om așa de total față de realitatea că el comite sinuciderea sufletului său, însă în momentul acesta răsul era departe de inima aceluia care dirija lupta împotriva lui Dumnezeu și a Hristosului Său. Niciodată iadul nu a fost capabil să rădă, și nici nu va fi vreodată. Iadul a fost până acum prea preocupat, ca să aibă timp să rădă, și niciodată el nu a fost așa de sigur de biruință, ca să poată disprețui în felul acesta pe

vrăjmaș. Dumnezeu râde de neputința omului unit cu iadul, căci El este atotputernic și niciodată nu cunoaște vreo înfrângere. Însă satan a avut foarte des parte, ca planurile lui să fie date peste cap, ca înțelepciunea lui să fie decuplată și puterea lui să fie făcută inactivă, ca să poată râde de Dumnezeu. Nimeni nu a râs la cruce, numai omul, unealta vinovată, nechibzuită a diavolului, și bucuriile lui au fost satisfăcute cu prețul suferințelor nespuse de mari ale Fiului lui Dumnezeu, ale Mântuitorului lui, ale Prietenului lui.

Suferințele lui Isus

Și ce mari erau suferințele Lui! Se spune: cu cât mergi mai sus pe treptele creației, cu atât simțământul durerii devine mai mare, și cu cât mergi mai jos cu atât mai puțin este simțită durerea. Dar ce trebuie să fi fost pentru Cel întâi născut din toată creația, pentru El, Cel care simțea totul în chip desăvârșit! Nu exista nimic dur sau fără simțământ în natura binecuvântată, sensibilă a lui Isus. El a simțit până la extrem orice ocară adusă asupra Lui. El era pus în cântecul bețivilor, disprețuit și părăsit de oameni, și-au bătut joc de El, L-au insultat, a fost luat în derâdere de aceia pentru ale căror nevoi compasiunea Lui nu cunoștea limite. Trădarea Lui de către Iuda, tăgăduirea Lui prin Petru, părăsirea Lui de către ucenicii Săi L-au rănit până în *adâncul* sufletului. Deseori oamenii aflați în astfel de necazuri sunt ținuți în picioare prin mândria lor. Nerecunoștința, injuriile și loviturile sunt deseori suportate cu un calm aparent, care uimește. S-ar putea ca înlăuntru inima să fie ca o sobă de foc, dar simțul mândriei și voința de nesupus înving revărsările agitației lăuntrice a sufletului, așa că nu este nici o manifestare a mâniei care clocotește lăuntric. Însă în Isus Cel bând și smerit nu era loc pentru mândrie. Nu trebuiau sufocate nici un fel de sentimente de răzbunare; nici un duh agitat nu trebuia ținut sub control.

El „a fost dus ca un miel la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, așa nu Și-a deschis gura” (Isaia 53.7). El spune: „Mi-am dat spatele celor care Mă băteau și obrajii celor care-Mi smulgeau barba. Nu Mi-am ascuns fața de batjocură și de scuipare” (Isaia 50.6). În Psalmul 22 Îl auzim enumerând pe toți vrăjmașii Lui și vărsând povara durerii Lui înaintea urechii Tatălui. Acolo erau „tauri din Basan”; „câinii” Îl înconjurau; o „ceată de răufăcători” L-a împresurat: acolo era „gura leului” și erau „coarnele bivoliilor”.

Așa cum am amintit, tot răul universului s-a adunat împotriva Lui. Satan era acolo cu toată puterea Lui, omul era acolo ca instrument de bună voie al răutății, Dumnezeu era acolo cu judecata împotriva păcatului, și Martirul sfânt era acolo, ca să fie făcut păcat și să fie tratat de Dumnezeu așa cum merită păcatul să fie tratat. Izvoarele adâncului cel mare al judecății lui Dumnezeu s-au rupt și ferestrele cerului erau deschise și furtuna puternică a mâniei și a blestemului și a răzbunării față de păcat lovea asupra Capului Său supus. El S-a scufundat în noroi adânc și nu era nici un loc tare sub picioare. Asemenea lui Iona, însă în sens spiritual, El a coborât la temeliiile munților, pământul cu zăvoarele lui era înapoia Lui pentru totdeauna. Un adânc cheamă un alt adânc la vuietul căderilor de apă ale lui Dumnezeu, toate valurile și toate talazurile au trecut peste El, apele au ajuns până la sufletul Său. Însă toate durerile nesfârșite și nespuse de mari sunt incluse în acel strigăt, care s-a revărsat din inima Lui în cele trei ceasuri de întuneric: „Eli, Eli, lama sabactani?”

Însă acolo și în momentul acela a fost judecat orice principiu rău. Satan a fost demascat ca și

căpetenie și Dumnezeu al lumii acesteia, și puterea lui a fost pentru totdeauna frântă. A devenit vizibil că *înțelepciunea lumii* era nebunie la Dumnezeu; ea nu a ajuns niciodată la cunoașterea Persoanei Sale, și când El a fost revelat înaintea ochilor lor, ea nu L-a cunoscut. S-a revelat că *omul* era de neîmbunătățit de rău și în adâncul inimii lui era unul care ura pe Dumnezeu. *Dumnezeu* a fost revelat în bunătate și dragoste desăvârșite față de om, cu toată vrăjmășia pe care ele le-au întâmpinat din partea acelor pe care ele i-au luat ca subiect al lor. *Isus* era acolo, Cel ascultător, glorificând pe Dumnezeu, chiar și atunci când Dumnezeu L-a părăsit. El venise să facă voia lui Dumnezeu, și – oricât ar costa de mult – El nu voia să se abată de la ea. Nu se cuvine creaturii să se lupte cu Creatorul, și nu se cuvine unui sclav să conteste înțelepciunea voii stăpânului său, și de asemenea nu se cuvine omului să pună la îndoială căile lui Dumnezeu: și Isus a luat locul creaturii, sclavului și omului, și El a fost desăvârșit în toate. Veșnic glorificat să fie El!

Gloria Domnului Isus

Fiul Omului a fost glorificat la această cruce (Ioan 13.31). Acolo jertfa a fost tăiată în bucăți, izvoarele naturii sale morale au fost prezentate și la lumină nu a ieșit nimic altceva, decât desăvârșire fără sfârșit. Nu era nici o bătaie a pulsului ființei Sale morale care să nu fi bătut pentru Acela care L-a trimis. În El nu a fost găsită nici o gândire egoistă sau o prețuire a lucrurilor în felul în care ele L-au atins. La El totul a fost privit în legătură cu Dumnezeu. Lucrarea, care l-a fost dată s-o facă, a făcut-o fără murmur. La El nu era nici o întrebare sau discuție: „dar ca să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac” (Ioan 14.31). Stăpân și Domn desăvârșit demn de adorare!

Înainte ca El să ocupe locul unui sclav, înainte să fie pregătit un trup pentru El, El știa tot ce stă în legătură cu acestea. El a înțeles deplin greutatea îngrozitoare a judecății, pe care El Însuși Și-a asumat-o înainte să fie trimis în asemănare cu omul. El era deplin conștient, că dacă El va lua chip de rob, aceasta va însemna ca fiecare poruncă, pe care El ar primi-o, va trebui s-o împlinească fără să întrebe. Dar oricât de mare ar fi prețul, voia lui Dumnezeu trebuia împlinită, și El S-a pus la dispoziție pentru aceasta, „fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.6-8). Cât de strălucitoare luminează gloria morală și frumusețea Domnului Isus în mijlocul întunericului de pe Golgota. Vreau să amintesc cititorului că El, Cel care atârna acolo, trădat, tăgăduit, părăsit, înconjurat de o lume păcătoasă influențată de puterea întunericului, batjocorit, insultat și înainte de toate părăsit de Dumnezeu, este aici absolut singur. Și în ceasul acesta, când era absolut singur, a ridicat stâlpii universului moral cu putere divină și a pus o temelie, pe care aceștia puteau fi așezați în așa fel că niciodată vreun vrăjmaș al lui Dumnezeu va avea posibilitatea să-i zguduie.

Și Dumnezeu a fost glorificat în El

Dreptatea Lui a fost restabilită, sfințenia Lui păstrată, autoritatea Lui respectată, adevărul Lui apărat și dragostea Lui revelată. Această luptă îngrozitoare între puterile binelui și răului a fost dusă pe cruce de acel Mântuitor smerit, care S-a dat pe Sine Însuși, pentru ca totul să fie

tratat și rezolvat spre gloria și lauda lui Dumnezeu, așa că niciodată nu mai trebuie să se preocupe cu acestea. Lupta s-a terminat, puterile răului au fost zdrobite. Dumnezeu a biruit.

Fiecare vrăjmaș a fost bătut. Dumnezeu a lucrat dreptatea și câmpul Îi aparține. Diavolul a fost nimicit, moartea distrusă, păcatul judecat, păcatele noastre înlăturate, omul nostru vechi a fost judecat cu El. Terenul a fost curățit așa de desăvârșit de orice vrăjmaș, ca și cum niciodată nu ar fi existat vreunul. Curățirea cerurilor și pământului de *prezența* răului este acum numai o chestiune de detaliu. Ca să se facă aceasta este suficientă puterea îngerilor (Apocalipsa 12.7-9; Matei 13.49,50). Întrebarea *morală* a fost complet clarificată la crucea lui Isus, și credinciosul este în viață și natură, în relații și favoare făcut una cu Acela care în ceasul acela îngrozitor a fost credincios față de Dumnezeu.

Natura și caracterul lui Dumnezeu cu privire la rău au fost îndreptățite și clarificate. Faptul că *creatura* este urzitorul răului și că răul se găsește la ea, este acum foarte clar. Acum este clar, că *binele* este numai la Dumnezeu, că El este bun: faptul că El a acționat întotdeauna cu omul în bunătate, har și dragoste a fost dovedit acum peste măsură de mult. Însă la fel s-a arătat că omul în carne, după rânduiala lui Adam, capul decăzut, nu voia să aibă pe Dumnezeu în nici un caracter în care El S-ar arăta întotdeauna. Însă crucea este sfârșitul judecătoresc al omului înaintea lui Dumnezeu. Punerea la probă a omului s-a terminat acolo. S-a dovedit că în ceea ce privește natura lui el este împotriva lui Dumnezeu, și omul conform acestei rânduiei și acestei poziții nu mai este în vreo legătură cu Dumnezeu; el a fost deja judecat și înlăturat judecătoresc.

Însă crucea a fost și creuzetul în care valoarea morală și desăvârșirea Omului al doilea și ultimul Adam a fost încercat până la extrem și unde incontestabil a ieșit la lumină că în El nu era nici un fel de zgură și nimic care să fi fost împotriva lui Dumnezeu, ci totul era plăcut în cea mai înaltă măsură. De pe această cruce s-a înălțat spre Dumnezeu o mireasmă așa de plăcută, că prin efectul ei a înlocuit mirosul urât, care s-a înălțat din lumea aceasta rea. Dumnezeu a fost glorificat pe locul unde El a fost dezonorat și câștigul prin crucea Fiului Său este nespus mai mare decât pierderea, pe care El a suferit-o atât prin primul cap rătăcitor cât și prin răutatea tuturor urmașilor lui.

Și locul nostru, partea noastră și relațiile noastre sunt toate în Hristos și cu acest Hristos înălțat, înviat dintre morți. El este viața noastră. Noi suntem destinați să fim asemenea chipului Său. Tatăl Lui este Tatăl nostru; Dumnezeul Lui este Dumnezeul nostru. Noi stăm în aceeași dragoste, har și favoare ca El, căci noi am fost făcuți „plăcuți în El” [Efeseni 1.6]. „Așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17). Fie ca noi să călcăm pe urmele aceluia apostol și ucenic, care putea spune foarte sincer: „Dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt o pierdere, datorită valorii nespus de mari a cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos; și să fiu găsit în El nu având ca dreptate a mea pe cea din lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea de la Dumnezeu, prin credință, ca să-L cunosc pe El” (Filipeni 3.7-10a). Și de asemenea: „Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6.14). *Persoana* lui Hristos și *crucea* lui Hristos erau totul pentru el: fie ca ele să fie totul și pentru

noi!

Tradus de la: [Das Kreuz](#)

Titlul original: „The Cross“
Tradus din *Scripture Truth*, vol. 1, 1909, pag. 290–295.

Traducere: Ion Simionescu